

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΡΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Εγκυκλιμάνον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαί 150 Ἐξώ-
την δραχμαί 20, Τριμηνίᾳ δραχμαί 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (τοκιοδρομικαί
ἐπιταγαί, τρέκ κτλ.) ἀνωτέρας: ἄφρον τὸ περιο-
δικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Ἐυ-
ριπίδου, 42 — Ἀθήνα.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

* Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ αὐτὸς
μαὶ ἀρχίζου τὴν 1ην ἰουλιουαίτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

* Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 26 Ὀκτωβρίου 1941

Ἔτος 63ον. — Ἀριθ. 47

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΗΝ ΡΟΧΝΑΝ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Ἦστερα κατάφερα νὰ βρῶ καὶ νὰ περάσω τὰ πόδια μου ἀπὸ τοὺς ἀναβολαίς, νὰ πιάσω τὸ χαλινάρι ποὺ κρεμόταν καὶ νὰ τρέξω ὁλόγιστα πρὸς τὸν ἥλιο ποὺ βασιλευε καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ὁ τρελλὸς καλπισμὸς μου

Εἶχα ξεπεράσει πιά τὰ ὄρια τῆς ἀπόλυτης ἐξάντλησης καὶ τὸ μόνο ποὺ με κρατοῦσε ἀκόμη ἦταν ὁ φόβος ἀπὸ τὰ βροχιοστήθια καὶ ἡ τρελλή ἐλπίδα νὰ σωθῶ. Τώρα ποὺ εἶχα σωθῆ σ' ἀλήθεια εἶχα χάσει τὸ μυαλό μου. Ἀπορώ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πῶς δὲν ἐπεσα ἀπὸ τ' ἄλογο. Ἐδύτυχῶς τὸ ἔδαφος ἦταν ἐμαλὸ καὶ τὸ ἄλογό μου μοναδικό, ἀλλοίως ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ διευθύνω. Ἐνοιωθα μιά ἀπερίγραπτη μακαριότητα νὰ τρέχω ἐφιππος, χωρὶς νὰ κάνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τραβῶ ὁλόγιστα πρὸς τὸν ἥλιο, ποὺ φαινόταν ἀκόμη ἀνάμεσα ἀπ' τὴς βουνοκορφῆς τοῦ Μπέργκ.

Λίγη ὥρα ἔμωσ κράτησε ἡ ψυχική μου αὐτὴ διάθεση. Ἐνα ξαφνικὸ τράνταγμα με ξανάφερε στὴν περὶ πρᾶγματικότητα. Τὸ ἄλογό μου εἶχε σκοπιάσει καθὼς περιόδω ἀπὸ ἕνα ποταμάκι. Τότε εἶδα πόσο πλησιάζαμε στὴ νύχτα καὶ ἔνοιωσα πάλι εἶλη τὴν ἐξάντλησή μου.

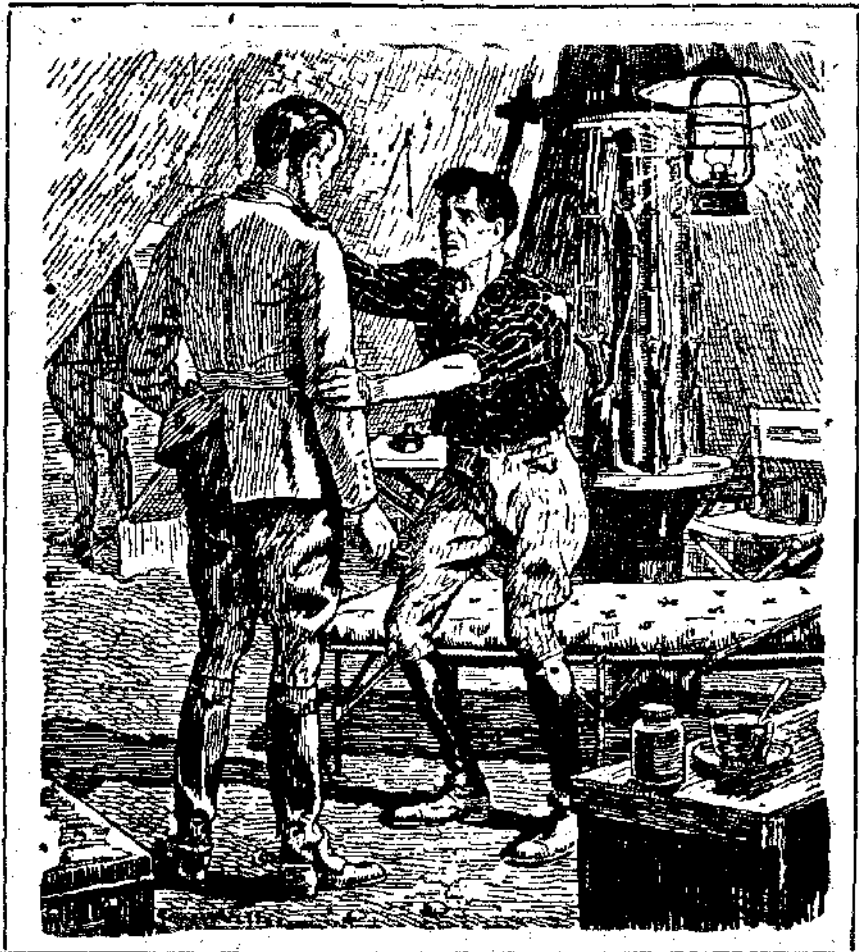
Μου φαινόταν διαρκῶς σὰν νὰ κουγὰ πίσω μου βήματα. Μὰ τὸν ἦχο αὐτὸν τὸν δημιουργοῦσε χωρὶς ἀμφιβολία ἡ φαντασία μου, γιατί μὲλις σταματοῦσε τὸ ἄλογο δὲν ἀκουγόταν πιά τίποτε.

Προσπαθεσα νὰ θυμηθῶ σὲ ποῖο μέρος μου εἶχε περὶ ὁ Ἄρκολλ πῶς εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο

του, μὰ ἡ μνήμη μου ἦταν σὰν ἄγραφο χαρτί. Τὸ μέρος αὐτὸ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὸ μεγάλο δρόμο, μὰ κατὰ ποῦ ἔπευτε ὁ μεγάλος δρόμος; Ἀδύνατο νὰ τὸ θυμηθῶ. Ἀλλοῦτε ὁ Ἄρκολλ βρισκόταν ἀντίκρου στὸν ἐχθρὸ κι' ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα ἐγὼ δὲν ἦταν ὡ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ δὸς τὸ δυνατόν περισσότερο, νὰ κρυφθῶ σὲ μιά πόλη, σ' ἕνα χωριὸ. Βέβαια αὐτὲς ἦταν ταπεινὲς σκέψεις, μὰ ὅταν ἕνας

ἄνθρωπος εἶχε ξεφύγει ἀπὸ ἕνα τόσο μεγάλο κίνδυνο παραδέλεται εὐκολὰ ποῖο εἶναι τὸ καθήκον του.

Σὲ λίγο ἔμωσ ἡ συνείδησή μου ἐύπνησε μέσα μου κι' ἔνοιωσα ἀγανάκτηση γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό μου. Ἄν ὁ Θεὸς με εἶχε λυτρώσει ἀπὸ τόσοσ φοβεροὺς κινδύνους, δὲν τὸ εἶχε κάνει βέβαια γιὰ νὰ κρυφθῶ σὰν ἄνθρωπος σὲ κάποια ἀσφαλισμένη γωνία. Ἡ ἀποστολή μου ἦταν καθαρή. Εἶχα σωθεῖ γιὰ ἕνα ὄρισμένο σκο-

Σηκώθηκα με πῆλο κι' ἐβίβλα τὰ χέρια μου στὸν ὄμο τοῦ Ἄρκολλ.
(Σελ. 371, στ. α').

πό κι' έπρεπε να τον εκτελέσω. Όλος ό πανικός και έλη ή σωματική μου άδυναμία χάθηκαν κι' αισθάνθηκα μιιά άγρια άποφασιστικότητα να με κυριεύη και να με χαλυθδώνη. Έπιπασα το χαλιναρι κι' έστριψα το κεφαλι του άλόγου προς τ' άριστερά. Είχα θυμηθεί κατά που βρισκόταν ό μεγάλος δρόμος κι' είχα θυμηθεί και κάτι άλλο ακόμη: Ότι ό Λαπούτα βρισκόταν στο άπόλυτο έλεός μας. Ό άρχηγός των Κάφρων ήταν τώρα άπομονωμένος από το λαό του, πίσω από το μεγάλο δρόμο όπου περιπαλούσαν μέρα και νύχτα τ' άποσπάσματα του Άρκολλ. Δίχως αυτόν ή επανάσταση θα έκφυλιζόταν. Άρκει να κατορθώναμε να τον σπρώξουμε κατά το βοριά κι' έπειτα θα μάς ήταν πιά εύκολο να καταστρέψουμε μιιά-μιιά τις διάφορες μονάδες του στρατού των Κάφρων.

Στη σκέψη αυτή ό πόθος μου να γυρίσω πίσω προς τον κίνδυνο έγινε τόσο δυνατός, όσο δυνατή ήταν πριν ή επιθυμία μου να φύγω μακριά απ' αυτόν. Έπρεπε με κάθε θυσία να βρω τον Άρκολλ και να τον είδοποιήσω, είδεμη ό Λαπούτα θα κατόρθωνε μέσα στο σκοτάδι να ξεφύγη και να φθάση στο κράαλ του Ίνάντα. Ήταν ίσως ζήτημα λεπτών και από τα λεπτά αυτά κρεμόταν ή ζωή χιλιάδων ανθρώπων. Ήταν ακόμη και ζήτημα άνοτηής δικής μου, γιατί έδλεπα πως οι δυνάμεις μου είχαν φθάσει σχεδόν στο έσχατο όριό τους. Να μπορούσα τουλάχιστον να φθάσω ως τον μεγάλο δρόμο και να βρω τον Άρκολλ ή τους ανθρώπους του για να τους δώσω τις πολυτιμες αυτές πληροφορίες. Θα το κατόρθωνα όμως; Δέν μπορούσα πιά να κρατήσω όρθό το κεφαλι μου και πιανόμενος σφιχτά από τη γαίτη του άλόγου μου για να μην πέσω κάτω.

Δέν θυμάμαι πιά με τί τρόπο έφθασα ως το μεγάλο δρόμο. Μέσα μου μένει ακόμη ή άμυδρή εντύπωση ότι πέρασα ένα χαντάκι και βγήκα σ' έναν δρόμο που άπλωνόταν μπροστά μου κατάλευκος. Το άλογο έστριψε δεξιά και άνοιγοντας τα μάτια μου είδα ένα καθάλαρην που κρατούσε το χαλιναρι του και μου μιλούσε.

Στην άρχή νόμισα πως ήταν ό Λαπούτα κι' έβαλα μιιά φωνή. Ίστερα κλονίστηκα επάνω στη σέλλα κι' έγνωίωσα ένα μπράτσο που μ' έπιασε απ' τη μέση. Ό καθάλαρην ξεβούλωσε ένα παγούρι με τα δόντια του και μ' ανάγκασε με τη βία να καταπιώ λίγο κονιάκ. Το οινόπνευμα μ' έπιασε στο λαιμό και βήχοντας σήκωσα τα μάτια μου και είδα ένα

λευκό με τη στολή της άστυνομίας. — Που είναι ό Άρκολλ; είπα με βραχνή φωνή. Για όνομα του Θεού, πηγαίνετε με στον Άρκολλ.

Ό λευκός σφύριξε κι' ένας δεύτερος καθάλαρην φάνηκε να κατεβαίνη το δρόμο καλπάζοντας. Όταν τον αντίκρυσα γνώρίσα τη φυσιογνωμία του, αλλά στάθηκε άδύνατο να θυμηθώ τ' όνομά του. Ίστερα άκουσα μιιά φωνή:

— Καλέ είναι ό Κρώφορδ! Έ, Δαυίδ, δέν με γνωρίζεις; Είμαι ό Αίτκεν από το Δορέντο Μαρκές.

— Που είναι ό Άρκολλ; άρθρωσα με κόπο. Έχω να του πω σπουδαία, νέα. Που είναι; Πηγαίνετε με σ' αυτόν και μιή με ρωτάτε άλλο.

— Έπεισε επάνω του, είπε ό Αίτκεν. Το στρατόπέδó του είναι διακόσια μέτρα πάρα πάνω, κοντά σ' εκείνο το φός.

Οί δυό άνδρες με έπιασαν από το ένα μέρος κι' από το άλλο για να κρατηθώ στη σέλλα κι' έτσι προχωρήσαμε μαζί. Στο μυαλό μου μέσα γινόταν ένα φοβερό άνακάτωμα κι' ένοιωθα ένα τρέμο φοβερό με τη σκέψη μήπως την κρίσιμη στιγμή χάσω τα λόγια μου και δέν θυμάμαι πιά τί έπρεπε να πώ.

Ίστερα ή άνυπομονησία μου ήταν πιά άσυγκράτητη. Κάθε στιγμή που περνούσε ό Λαπούτα πλησίαζε έλο και περισσότερο το κράαλ του Ίνάντα και άπό ό Άρκολλ δέν διέθετε άρκετά άλογα και σημαντικές έφεδρείες, κάθε έλπίδα να τον πιάσουμε ήταν μάταιη.

Ώστόσο έλες αυτές οι σκέψεις συχέονταν μέσ' στο μυαλό μου και δέν κατάλαβα καλά καλά πως σταματήσαμε και πως με σήκωναν από τη σέλλα μου και με κατέβαζαν κάτω. Μ' έβαλαν με τη βία να καθήσω σ' ένα κρεβάτι και μου έδωσαν να πιώ ένα φλυτζάνι ζεστό τζάι, άναληπτικό δραστηριώτερο από όλα τα κονιάκ του κόσμου. Κάποιος μου κρατούσε τα χέρια και μου μιλούσε άργά και ήπια:

— Δαυίδ, μου έλεγε, βρισκσαι πάλι άνάμεσα στους φίλους σου. Πές μου, που ήσουν ως τώρα.

— Θέλω να μιλήσω στον Άρκολλ, είπα με κόπο, που είναι ό Ρατισβάν; Από τα μάτια μου έτρεχαν δάκρυα άδυναμίας.

— Ό Άρκολλ είναι εδώ. Είναι αυτός που σός κρατάει τα χέρια. Ησύχασε, παιδί μου, ήσύχασε. Έχεις πιά σωθεί.

Έβαλα μεγάλη προσπάθεια για να συναντήσω το βλέμμα του.

— Προσέξτε σ' αυτά που θα σας

πώ, έκανα. Έκλεφα το περιδέριο του πάτερ Ίωάννη στο πέρασμα του Ντουπρή. Με τσακώσανε καθώς πήγαινα προς το Μπέργκ και μ' έδήγησαν σ' ένα κράαλ το κράαλ του... — δέν θυμάμαι πιά το όνομά του — μα πριν με πιάσουν πρόφτασα να κρύψω τα ρουμπίνια.

— Λαμπρά, είπε ή φωνή. Έκρυψες τα ρουμπίνια. Κι' ύστερα;

— Ίστερα ό Ίγκουλι μου γύρεψε να του τα δώσω πίσω-κι' έκλεισα μιιά συμφωνία μαζί του. Τον έδήγησα ως την κοιλάδα του Μασουντι και του έδωσα πίσω το περιδέριο.

Ίστερα έγω σκαρφάλωσα στο βράχο και αυτός με πυροβολώσε και έγω σκαρφάλωνα, έλο σκαρφάλωνα, κι' ύστερα ανέβηκα επάνω στο άλογο, πρόσθεσα άπλοϊκά.

Άκουσα τη φωνή να προφέρη άλλο ένα «λοιπόν», αλλά το μυαλό μου είχε παραστρατήσει.

— Γιατί δέν άνεβάζετε ένα κανόνι επάνω στο Βόλκμπεργκ; φώναξα. Θα πιάσετε στη φάκα έλο το στρατό των Κάφρων.

Η μορφή αντίκρου μου χαμογέλασε καλοκάγαθα.

— Λαμπρά, νέε μου, έκανε. Ό Κόουλς μου το είχε πει πως δέν σού λείπει ή έξυπνάδα. Και άν αυτό που λές το έχομε κάνει, Δαυίδ;

Έγώ όμως δέν πρόσεχα στα λόγια του. Το Βόλκμπεργκ και τα κανόνια ήταν έντελώς άσχετα με ό,τι ήθελα να του πώ. Η άγωνία μου ήταν φοβερή. Ένας όμιλητής που χάνει τη συνέχεια του λόγου του, ένας στρατιώτης που ξεχνάει το σύνθημα και που του βάζουν τη ξιφολόγη στο στήθος θάνατωσαν την ίδια άγωνία με μένα αλλά λιγώτερο εφιαλτική. Η άδυναμία μου γινόταν έλο και μεγαλύτερη και το κεφαλι μου ήταν βαρú σαν μολύδι.

Ό Άρκολλ κρατώντας μου πάντοτε τα χέρια πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό μου και το ξαστέρó του βλέμμα προσπάθησε να εισχωρήση, ως μέσα μου.

— Κοίταξέ με καλά, Δαυίδ, είπε. Έχεις να μου ανακοινώσης κάτι σημαντικό, σχετικό βέβαια με τον Λαπούτα, έτσι δέν είναι; Για θυμήσου, παιδί μου: Τον έπήγες, στην κοιλάδα του Μασουντι, του έδωσες πίσω το περιδέριο και απ' εκεί αυτός ξαναγύρισε στο κράαλ του Ίνάντα.

Έ, καλά, τα κανόνια μου δέν θα τον αφήσουν να ξαναβγή.

Κούνησα άρνητικά το κεφαλι.

— Όχι, όχι, μπορείτε να καταστρέψετε τον στρατό των Κάφρων μα δέν θα έχετε πιάσει τον Λαπού-

τα. Πριν προφτάσετε να ρίξετε την πρώτη κανονιά θα έχη περάσει τον ποταμό Όλιφάντ.

— Θα τον προλάβουμε στη σιδηροδρομική γραμμή.

— Για όνομα του Θεού, κάντε γρήγορα! φώναξα. Σε μιιά ώρα θα τον έχει περάσει και θα ξαναγυρίση στο κράαλ.

— Μα ό ποταμός είναι μακριά απ' εδώ.

— Ό ποταμός; Έγώ δέν μιλώ για τον ποταμό, αλλά για τον δρόμο.

Ό Άρκολλ μου έσφιξε τα χέρια μου, που πήγε να μου τα σπάση.

— Άφησε τον Λαπούτα στην κοιλάδα του Μασουντι και ήρθες απ' εκεί εδώ κατ' ευθείαν; Είναι μιές ώρες δρόμος το πολύ. Ό Λαπούτα δέν έχει άλογο;

— Είχε, μα του το πήρα. Έρχεται πεζός από πίσω μου.

Ό Άρκολλ μου άφησε τα χέρια και σήκωσε το κεφαλι.

— Τούτη την φορά τον κρατούμε! είπε.

Ίστερα στράφηκε κι' έδωσε διάφορες διαταγές στους άνδρες του. Ένας απ' αυτούς έκανε μεταβολή και βγήκε έξω.

Τότε θυμήθηκα όλα όσα ήθελα να πώ. Σηκώθηκα με μεγάλο κόπο και έβαλα τα χέρια μου στους ώμους του Άρκολλ.

— Ό Λαπούτα βρίσκεται από το άλλο μέρος του μεγάλου δρόμου, είπα. Κόψε του την υποχώρηση και αναγκάστε τον να στραφή προς τον βοριά, ως το Ρόίραντ. Μήν άπασχολείσθε με το Βόλκμπεργκ και με τα κανόνια. Τίποτε απ' αυτά δέν έπείγει. Η ψυχή της επανάστασης είναι ό Λαπούτα και έχει μαζί του και το ίερó κειμήλιο των Κάφρων, το περιδέριο του πάτερ Ίωάννη. Οί Κάφροι δίχως τον Λαπούτα μπορούν να σαρωθούν μέσα σ' ένα λεπτό. Στείλτε όλες τις δυνάμεις που έχετε για να φυλάξετε τον δρόμο, γιατί το να τον περάση είναι γι' αυτόν ζήτημα ζωής ή θανάτου. Γρήγορα, γρήγορα. Μή σας νοιάζει για μένα. Αν πετύχετε ως το πραι ά του κόψετε το δρόμο, σωθήκαμε. Άλλοιώς πρέπει να πάω μόνος μου.

Η σκηνή άδειασε μονομιές. Έπεισα πάλι στο κρεβάτι με το άριστο συναίσθημα πως είχα κάνει το καθήκον μου και πως μπορούσα πιά ν' αναπαυθώ. Η ύπóθεση βρισκόταν τώρα σέ χέρια πιά έμπειρα από τα δικά μου. Η εξάντλησή μου ήταν τόση, ώστε μου ήταν άδύνατο να σηκώσω τα πόδια μου και να τ' βάλλω επάνω στο κρεβάτι.

Η πολύ μεγάλη κόραση διώχνει μακριά τον ύπνο. Ό πυρετός μ' έκαιγε και δέν μπορούσα να κλείσω τα μάτια μου. Μέσα στη ήμιαναισθησία που βρισκόμουν είδα κάποιον να μπαίνη μέσα στη σκηνή. Θα ήταν γιατρός. Μου έβγαλε τις γκέτες μου και τα παπούτσια μου, που τα έκοψε με το φαλλίδι για να τα ξεκολλήση από τα ματωμένα πόδια μου, χωρίς όστόσο να νοιώσω κανένα πόνο. Έπιασε το σφυγμό μου και άκροκόστηκε την καρδιά μου. Ίστερα μου έπλυσε το πρόσωπο και μου έδωσε ένα φλυτζάνι ζεστό γάλα. Το γάλα αυτό θα είχε μέσα κάποιο ύπνωτικό, γιατί μόλις το ήπια ένα μαύρο πέπλο σκέπασε τα μάτια μου και δέν ένοιωσα πιά τίποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'
Τó στρατήγημα του Άρκολλ

Στο διάστημα που έγώ ήμουν βυθισμένος σέ βαθύτατο λήθαργο γύρω μου γίνονταν σπουδαία γεγονότα. Ό Λαπούτα, όπως καθένας θα φαντάζεται, βιαζόταν να βρεθθί από το άλλο μέρος του δρόμου και θα προσπαθούσε να τον περάση όσο το δυνατόν πλησιέστερα από το μέρος όπου τον είχα έγω αφήσει. Έτσι ή πρώτη μέριμνα του Άρκολλ ήταν να φρουρήση τη γραμμή άνάμεσα στο φαράγγι του Λετάμπια και του Μπρούντερστρομ. Ένα απόσπασμα άστυνομικών, με λαμπρά άλογα ξεκίνησε με καλπασμό προς τη χαράδρα κι' άλλο ένα από πίσω του κατέλαβε το δρόμο. Σε μιιά δεύτερη γραμμή, που σχημάτιζε όρθή γωνία με τον δρόμο τοποθετήθηκαν οι Μπόεργς, για να του κόψουν κάθε προσπάθεια διαφυγής από τα δυτικά. Ό Άρκολλ έστειλε τους ίθαγενείς του Βασούτος για να κάνουν άναγνώριση στα δάση και με την έντολή να τον είδοποιήσουν άμέσως για κάθε κίνηση που θα παρατηρούσαν. Τέλος μιιά άλλη ομάδα από έφιππους άστυνομικούς, συνοδευμένη από ίθαγενείς πεζούς πήγε να τοποθετηθί στο μεγάλο πέρασμα όπου ό δρόμος του Βέσσαεμπουργκ διασχίζει τον Μεγάλο Λετάμπια (*). Η άποστολή των ίθαγενών ήταν να εξακριβώσουν που ακριβώς βρισκόταν ό Λαπούτα και να τον έμποδίσουν να βγή από τα νότια από το τρίγωνο που σχημάτιζαν οι λόφοι και τα δάση άνάμεσα στην κοιλάδα του Μασουντι, το δρόμο και το Λετάμπια. Άν τον έμποδίζαν να βγή απ' εκεί θα ήταν υποχρεωμένος να

περάση τον Λετάμπια κάτω από το πέρασμα και να διασχίση το δρόμο άνάμεσα στο πέρασμα και στο Βέσσαεμπουργκ. Δέν είχαμε άρκετες δυνάμεις για να φυλάμε όλη αυτή τη γραμμή, γι' αυτό το λόγο πριν απ' όλα έπρεπε να πληροφορηθούμε, όσο ακριβέστερα ήταν δυνατόν, που βρισκόταν ό Λαπούτα και γι' αυτό το λόγο στάλθηκαν οι ίθαγενείς να κάνουν την άναγνώριση στα δάση. Δέν ήταν άλλωστε και έντελώς άπίθανο να τον έπιαναν αιχμάλωτο, αλλά ό Άρκολλ έ γνώριζε πολύ καλά την εξαιρετική σωματική δύναμη και τη μοναδική γνώση της ζούγκλας του Λαπούτα, ώστε να βασίσει μεγάλες έλπίδες σ' ένα τέτοιο ένδεχόμενο.

Γιά ένα ώρισμένο διάστημα δέν παρατηρήθηκα τίποτε. Οί άστυνομικοί πήραν τις θέσεις τους στο πέρασμα του ποταμού και όλος ό δρόμος προς τα δυτικά του σημείου αυτού έγινε άπρόσιτος. Οί Μπόεργς που κρατούσαν τις πέρυγες ήρθαν σ' επαφή με ένα από τα φυλάκια που βρισκόταν πιδ βορεινά και ανέδηκαν προς το Μπέργκ δίχως να συναντήσουν κανένα. Ό Άρκολλ συμπέρανε τότε πως ό Λαπούτα είχε κατέβει στη δασωμένη περιοχή.

Άν οι Βασούτος είχαν κάνει καλύτερη άναγνώριση θα λαβαίναμε πιδ συγκεκριμένες πληροφορίες. Άλλά οι ίθαγενείς αυτοί, βουνίσιοι κάτοικοι μιές άδεντρης περιοχής, τα έβρισκαν κάπως δύσκολα μέσα στα δάσος. Οί καλύτεροι άνιχνευτές μας ήταν οι αυτόμολοι του Μπερού. Αυτοί είδοποίησαν τον Άρκολλ με ένα συνθηματικό τρόπο που μόνον αυτός μπορούσε να καταλάβη, πως μέσα στα δάση, ένα μίλλι προς τα βορεινά του Μεγάλου περάματος βρισκονταν πέντε Κάφροι.

(Άκολουθεί)
ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΗ
ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ
(ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ)

1.
Γαίδοθρι κι' άγριογούρουνο κοντά να σκοτωθούνε ποιά πρώτο τους θα κή νερό. Μα έάφνου σκαματούνε, σάν είδαν γύρες σύννεφο που πρόσμεναν το θύμα. «Δέν είναι, λέν μονοιάζοντας, να φαγηθούμε κόμμα.»

2.
Έκλεψ' ό λύκος μιιά φορά πρόβατο από μιιά στήνη. Μα το λιωντάρι συναντά και το μεζέ του χάνει. — Δέν τολπίζε, λιωντάρι μου, ποτέ να μ' άδικήσης! — Μήπως έσόν δέν τάρταξες, λυκόπουλό μου, επίσης;
ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΕΒΑΣ

(*) Για καλύτερη παρακολούθηση συμβουλευθήτε τον χάρτη που δημοσιεύθηκε στο 24ο φυλλάδιο.

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

Με τον «πλούτο» αυτόν, πατέρας και γιός έζησαν πολύν καιρό, χωρίς να τους νοιάζει που ο κόσμος δεν αγόραζε από τα σαπούνια τους. Έτσι, οι πατέρας και οι γιοί δεν συλλογίζονταν καθόλου να κάνουν οικονομία, ού να ενόμιζαν πως το χρυσόφι της βασιλοπούλας δεν θα τελείωνε ποτέ. Ο Αχιμέτ εξακολούθησε να πηγαίνει στο σχολείο και, τώρα που τρεφόταν καλά, ψήλωνε και δυνάμωνε από μέρα σε μέρα.

Αλλά όλα στον κόσμο τελειώνουν, και τα χρήματα πιο γρήγορα απ' όλα. Έτσι ήρθε και μέρα που ο Αβδουλλάχ, για ναγοράσει την τροφή τους, ξόδεψε και το τελευταίο μπιζέλι από την τελευταία λίρα της βασιλοπούλας. Και την άλλη μέρα — «παλιά μου τέχνη κόσκινο», όπως λέει η παροιμία — αναγκάστηκε να ξαναβγεί με τα άθλια εκείνα σαπούνια.

Δεν έπουλθε πάλι πέρα τρεις μόνο πλάκες. Την άλλη μέρα μόνο δυό την άλλη μόνο μιιά και την άλλη καμιά. Κι' άρχισε πάλι η φτώχεια κι' η πείνα, οι απεισιτίμιες του Αβδουλλάχ και τα μάτια παρανοητικά λόγια του Αχιμέτ. Τα πτωχόμενα ξαναγύρισαν. «Τ' είχες, Γιάννη, τ' είχα πάντα», όπως λέει και μιιά άλλη παροιμία.

— Να μην κάνουμε λίγη οικονομία, κλαίγονταν ο Αβδουλλάχ, θάχαμε ακόμα...

— Δεν σου έδωγα να μην ξοδεύουμε πολλά; απαντούσε ο Αχιμέτ. Δεν μάκουγες...

— Μά για να τρώς καλά, παιδί μου. Είχες ανάγκη, γιατί η στέρηση σε είχε αδυνατίσει.

— Α, πιά! δεν ήμουν καθόλου αδύνατος. Εγώ ένιχσα και λιοντάρι!

— Ναί, μά θάαδυνατίσεις τώρα. Πώς θά κάμουμε;

— Να σου πώ, πατέρα: Δεν βρίζουμε σ' ενέργεια το παλιό μας σχέδιο; Δεν πάμε να ζήσουμε καλύτερα στην πρωτεύουσα; Εγώ έμαθα πιά άρκετά γράμματα. Θά μπορούσα να βρω καμιά θέση εκεί που είναι πολλές δουλειές. Και σύ, αν πουλούσες σαπούνια στην πρωτεύουσα, θά κερδίσεις πολλά.

— Έχεις δίκιο, παιδί μου. Δεν μάς μένει να κάμουμε κι' άλλο τίποτα. Ναί, άς προσενηθούμε στον Αλλάχ να μάς βοηθήσει κι' άς φύγουμε. Ο δρόμος είναι μακρύς και δύσκολος. Δεν έχουμε τίποτα μέσα να πάρουμε άμαξί ή ζώο. Θά πάμε με τα πόδια. Και θά κάμουμε πολλές ημέρες να φτάσουμε. Θά περάσουμε και την έρημο, θάλαντήσουμε κι' άλλες κακοτοπιές. Μπορεί να πέσουμε και στα χέρια ληστών. Πρέπει να φοβόμαστε και τα θεριά, και τήγριμα. Μά και τή ζέστη, και τίς μεγάλες βροχές, και τους δυνατούς αέρονδες που ξεροζώνουν δέντρα...

— Άς είναι, ο Αλλάχ είναι μεγάλος. Και θά μάς βοηθήσει να τα βγάλουμε πέρα. Πάμε, παιδί μου!

Πήραν μαζί τους τα λίγα ρούχα που είχαν, και ξεκίνησαν. Γρήγορα άφησαν την πόλη πίσω τους και βγήκαν στην έρημή, στην έρημιά. Περιπατούσαν όλη την ημέρα, και το βράδυ σταματούσαν να φάνε και να κοιμηθούν σε κανένα χάνι που απαντούσαν στο δρόμο. Έπειδή δεν είχαν λεπτά, ο Αχιμέτ έκανε διάφορες υπηρεσίες στο χάνι και, για πληρωμή, ο ξενοδόχος τους έδινε λίγο ψωμί, λίγο φαί και λίγο τόπο να περάσουν τη νύχτα. Τα χαράματα πάλι ξεκινούσαν.

Όπως είχε πεί ο Αβδουλλάχ, όταν δεν έκανε ζέστη, που τους έβηνε, έλεπτε βροχή με το τουλούμι, πλημμύριζαν τα ποτάμια και σχηματίζονταν βάλτοι άπεράστοι. Η σηκωνόταν άέρας δυνατός, κι' οι άμμοι τους κουκούλωναν και τους έστράβωναν. Πολλές φορές κινδύνεψαν να φραγδοθούν από θεριά, και πολλές φορές είδαν από μακριά ύποπτους ανθρώπους, και κρύφτηκαν ή τώβαλαν στα πόδια για να τους αποφύγουν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΗΝ ΑΝΑΒΑΛΛΗΣ...

Ο σύρανός συννεφιασμένος, ή ά- τμόσφαιρα μουνη.

— Άχ, πώς βαρύνεται!

Από τή μιιά καρτέλα σηκώνεται, ή Διλή, στην άλλη πολυθρόνα πέφτει. Και συλλογιέται:

«— Τι να κάνω... τί να κάνω...»

Νά ταξινομήσω τά γραμμάτια μου που μου χάρισαν χθές; να μελετήσω πιάνο, ή να γράψω τής Διαπλασσοπούλας που μου άπάντησε: Δέ ζω γραφίζω καλύτερα; ή καλύτερα δεν πλέκω; Ούφ! όλα τά βαρύνεται! Δέ θά κάνω τίποτα...

Βγαίνει στο παράθυρο, ή Διλή, και κρεμιέται απ' έξω.

Ψυχή δεν περνάει. Ο καιρός είναι ψυχρός. Μήπως βρέχει; Όχι, αλλά θά βρέξει άσφαλώς. Η Διλή συλλογιέται:

«— Θά μου χρειαστή το πουλό- βερ μου. Δεν τό πλέκω; Άλλά που βαρύνεται! Δεν πειράζει κι' αύριο μέρα είναι!»

Απάνω στο τραπέζι «βρίσκει» ένα παλιό της Γαλλικό βιβλίο. Άνοιγει στη τόχη μιιά σελίδα και διαβάζει:

«Ο Μπάριμα Μαντός συλλογίζε- ταν κάθε φορά που κοιτάζε τά σανά του χωραφιού του:

— Άύριο θά θερίσουμε!

Μά κάθε μέρα τό άνέβαλλε για τήν παραπάνω:

— Μέρα είναι κι' αύριο, έλεγε.

Όσο μιιά νύχτα έβρεξε δυνατά και καταστράφηκε ο σανός.»

«Μην αναβάλλεις γι' αύριο ότι μπορείς να κάνεις σήμερα» έλεγε ή μικρή ιστορία στο τέλος με πλαγια- στά γράμματα.

Ξαπλωμένη στον καναπέ, ή Διλή συλλογιέται:

«— Δεν είναι καλύτερα να μην αναβάλλω κι' εγώ;»

Σηκώνεται βιαστική και παίρνει τό πλεχτό της.

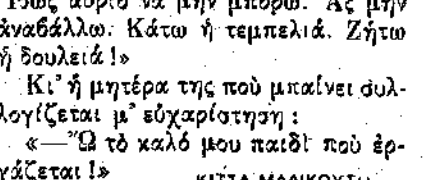
Τώρα πλέκει-πλέκει βιαστικά.

«— Που ξέρεις αν αύριο θά βρέχει δυνατά. Που ξέρεις αν δέ φυσήξει κανένας άγριος και κρύος άέρας; Ίσως αύριο να μην μπορώ. Άς μην αναβάλλω. Κάτω ή τερπελιά. Ζήτω ή δουλειά!»

Κι' ή μητέρα της που μπαίνει συλ- λογιέται μ' ευχαρίστηση:

«— Ω τό καλό μου παιδί που έρ- γάζεται!»

ΚΙΤΤΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΠΙΔΑ

Κι' άπόψε τό κεφάλι του με συλλογή θά ακύρη, λαβωματιά άπ' τήν ψυχή ζητώντας για να σβήση. Κι' άλλες φορές προσπάθισε να γιατρέψη, μά ή θλίψη, τού πόνου τή λαβωματιά δεν άφησε να κλείση.

Μ' άπόψε άπό ένα βάλουμο εδωράνθηκ' ή ψυχή του, Μές στην καρδιά λές έννοιαις Χωρίς κάποιον άγίδα. Τι εόν' αυτό που γιατρέψε κι' έκλεισε τήν πληγή του; Είναι τού πόνου ο γιατρός, ή εδωλογημένη έλπίδα.

Αλκης Μόρας [B]

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΣΤΟΥ ΚΛΑΑΗ

Μόλις θά είχε βγεί ο ήλιος που ή παρέα ξεκίνησε εδωρη για τό χωριό. Πηγαίναμε ποδιρόδρομο έμεις τά παι- διά και μόνο δυό άλογα μετέφεραν τους γεροντότερους.

Είχαμε να κάνουμε μιιά μιάμιση ώρα πορεία.

Ο δρόμος κεινόθεσε στην πλα- γιά ενός βουνού. Δρόμος γεμάτος πέ- τρα, γιδόστρατα. Μά με τά γέλια, τί- τεϊα και τό κωμικό φτάσαμε χω- ρίς να τό νοιώσουμε στο τέρμα τής εκ- δρομής μας.

Τό χωριό — μιιά καλύβα από κλαδιά σκεπασμένη με χοντρή τσόχα — βρισκό- ταν σε μιιά βουνοπλαγιά. Ολόκληρο τό μέρος γύρω έμπαζε με θεοράτη χωμά- δρα, που είχε πλεγμένες, κατάφυτους λό- φους και ξερός βουνοκορφές και που στο βάθος της ανάμεσα σε πανάφηλα πλατάνια, σάβια και πουρνάρια κυλούσε ήσυχά τά νερά του ένα ποταμάκι.

Μιιά γλυκειά μελωδία ξεχνόταν σ' ό- λη τήν πλαγιά από τά πρωϊνά κελαι- δίματα των πουλιών.

Η στρογγύλη, δίπλα στην καλύβα, πε- ριμένα άδειανή άκόμη. Είχαμε φτάσει έμεις πριν από τά πρόβατα και τώρα άκούγαμε τά κουνούνια τους και τά βελάσματα τους καθώς πλησιάζαν άγγά- άγγά. Κοιτρώναίς τα θαυμάζαμε τή γύρω διορφία και άνασάναμε τό μυ- ρωμένο άγέρα τού σκίου και τού θυ- μαριού.

Σε λίγα έφτασαν τά πρόβατα. Ο τσοπάνης, ένα παιδί πάνω κάτω δεκαε- πτά χρονών, τά έβαλε όλα μέσα στη στρογγύλη τή φραγμένη γύρω- γύρω ένα χαμηλό φράχτη από άφάνας. Ύστερα κάθισε μαζί με τον πατέρα του και τήν

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ο κ. Φαίδων εκ τού φυσικού Σκίτσου τού Αϊστ

λάφους και βουβά, φαινόταν ή θάλασ- σα τής Κυπαρισσίας και νοτιοδυτικά ξεπλωνόταν ο κάμπος τής Μεσσηνίας, κατακράσιος, στολισμένος που και που με λοφίσια και χωριά και κάτω στην άκρη του δυο-τρία σάτια και ή θά- λασσα τής Καλαμάτας.

Κουτάζαμε λίγο. Έπειτα ακολουθών- τας τήν κρυφογραμμή άνεβήκαμε σε δεύτερη, τρίτη, τέταρτη κορφή. Από κάθε μιιά νέα άκρη τού θαύματος ά- νοιγόταν στα μάτια μας.

Θά πέρασαν έτσι δυό ώρες. Κοιρα- σμένοι και πήγαμε ένα άλλο κατοφο- ρικό μονοπάτι και γυρίσαμε στο χωριό, όπου μάς καρτερούσε πλούσιο τραπέζι με τηγανιτές πατάτες, τυριά, μυτζήθρες και φρούτα.

Άξαφνα όμως μαθρα σύννεφα πλά- κισαν στον ούρανό. Η καταιγίδα έρ- χόταν άπειλητική-καταιγίδα κλοκακ- ριάτικη. Έτσι άναγκαστήκαμε δια- κούνητας στις φρόνιμες συμβουλές, να κόψουμε στη μέση τή χωριά μας και να γυρίσουμε στο χωριό απ' τίς πέ- στες.

Αυκή Καμλία [B]

Η ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΛΑΟΣ

Δέντρα άγαπημένα! Σάς είχαμε φωτέψει με τόση άγάπη, με τόση στορ- γή είχαμε δει τό πρώτα τρυφερά κλα- διά σας να ξεπροβάλουν άπ' τή γη. Σάς είχαμε δει να μεγαλώνετε δίνοντας σιγά σιγά, θάλεγε κανείς, τήν έλπίδα με τό γλυκό σας χρώμα σε όσους σας λάτρευαν! Ποιος θά μπορούσε να σας σώσει τώρα; Άντικειν έμεις οι άνθρω- ποι, παρακολουθούμε από μακριά τόν χαμό σας, μην προφώντα να σας βρη- θήκαμε από τόν κίνδυνο. Έσάς, που τόσες φορές μάς δροσίσατε με τήν σιά- σας, που τόσες φορές μαζί μας γιορτά- σατε τίς χροές και ψιδυρισάτε με τά φύλλα σας καθώς τ' άγοσάλευτε τό άεράκι τίς λόφες μας. Σάς βλέπαμε σιγά σιγά σαν λαμπάδες να παραδίδε- στε στην φωτιά και άκούμε τό τριζιμο- τών κλαδιών σας, σαν να θέλουν να διηγηθούν τή ζωή σας για στερονή φορή. Βουβή από τόν πόνο σας άντι- κρούουμε, και ένα δάκρυ κυλά κρυφά στα μάτια μας.

Ηλέντα [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τάχης: — Έννοια σου και ή Θεία Δί- κη δέ θά τόν άφήση άτιμώρητα.

Γιάννης: — Μά ποιά Θεία Δίκη; Δεν έβρω ναχουμε καμιά, ούτε ποτέ μου έχω άκούσει αυτό τ' όνομα.

Β: ο Νίκος: — Καθιένη, θάσαι τό χαιδευτικό τής Θείας Ευδιδίχης!

Δοξαμμένο Άκρωτήρι

[ΜΑ'—2362]
Αναλαμβάνομαι μετά προνομίας (... εάν ασφαλιστική εταιρεία!) ασφαλίσει τιμήσει των υπό διάλυση συλλόγων.
Μυστηριώδη Φάρα... σπαθός!
 ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΑ'—2363]
Τί γένος είναι, *Όνειροσάλε*, τό «πρώτος»;
 — θηλυκό κ. καθήγητά...
 ΑΘΗΝΑΙΟΣ τού «ΑΣΤΕΡΟΣ»

[ΜΑ'—2461]
Διαπλασάπουλα. Άγγελία 1914 δημοσιευθείσα εν άγνοία μου, δέν πρέπει να ληφθή δι' όφιν σας.
 ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ
 Συλλόγου «Δάμιοινα Άστέρια»

[ΜΑ'—2365]
Δοξακίμενο Ναυτόπουλο, άγγελος... άπαράδεικτος;; Συλλυπητήρια!!
Βιοίσιση των Ρόδων-Προσκοπία

[ΜΑ'—2366]
Ναυτοπρόκοπε, άχ! γιατί να μη λέγεται *Ίουήφ*;;
Άρνητής

[ΜΑ'—2367]
Αγαπημένες, Άνα, Άνιέλα Έφραμιδού πάντα σας θυμάμαι!...
Βασιλίσα των Ρόδων (Κότια)

[ΜΑ'—2368]
Σφουνα, Σπέθα, ή οσιπή και ή άδιαφορία είναι ή καλύτερη άπάτηση.
Σαλονίτισσα

[ΜΑ'—2369]
Πυργιωτόπουλα-ες. Πανπυργιωτοδιαπλασιακή Χυμνέντρωσις. Ήδη άπογευματινή της 16 Νοεμβρίου, έξωθεν *Άγιου Διονυσίου*, άκαριτικόν μία «διάπλασις».
 ΠΕΡΑΧΤΗΡΙΑ
Παράστημα «ΛΕΥΚΩΝ ΑΥΤΩΝ» Πύργου

[ΜΑ'—2370]
ΖΑΧΑΡΗ, περασιτικά. Τά... μωλά τάφαρες ή περιμένουν από... φυγείο ακόμη;;... Κι' είναι τόσα *ωφέλιμα!!*...
 ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ

[ΜΑ'—2371]
Αρσιετόμαρδοι και πόλι συγχωρηθεί για άσυναρτησίας και άοριστολογίας (ΜΑ'—1918) γιατί *είναι γνωστόν* *είναι πάντα καταφεύγεται* όταν δέν ήγεται τί να ήγης!!
«ΝΙΚΗ ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ'—2372]
Χρυσόπτερε *Άετέ*, σόπ. (1852). «Ημαρτον, σόπ, παρ' όλιγον μιν ήθεομε Λευκόσ *Άετός*, σόπ.» *«ΝΙΚΗ ΕΛΛΑΣ»*

[ΜΑ'—2373]
Στέφανο της *Αδέης* μή άπορσις! Έχσις πάθι πρόπρον άνάπτυξιν, παιδί μου.
«ΝΙΚΗ ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ'—2374]
Αγαπητέ μου ΒΟΣΚΑΡΟΥΓΙ. Δέξου από την ελικρινή σου φίλη μίριες καρδιόγαλιες εύχόδλες για την εορτή σου.
 ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΩΝ»

[ΜΑ'—2375]
Πρωτοφανιζόμενος εις τόν Διαπλασιακόν κόσμον χαιρετώ δλες σας.
 ΜΗΟΓΑΟΥΚΟΣ

[ΜΑ'—2376]
Αγαπημένη μου *Καρυάτις* θερμά συχαρητήρια για την επιτυχία σου στο Πανεπιστήμιο.
Ανατοκάλυσε η

[ΜΑ'—2377]
Στην αγαπημένη μου *Καρυάτιδα* θερμά συχαρητήρια για την είσοδό της στο Πανεπιστήμιο.
Αιαβατάκινο Ίουλί

[ΜΑ'—2378]
Χρυσόπτερε *Άετέ*, παράομε ένα δρασερό καλοκαίρι με τίς *άγγελίες σου!*
 ΣΚΙΒΡ, ΕΥΘΥΜΟΣ
«Άθηναίων»

[ΜΑ'—2379]
ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΙΕ χιλιόχρονος.
 ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ «Εβδόμων Νσάτων»

[ΜΑ'—2380]
Στέν Εανθό *Ίππότη* και *Άληθινό* θρόλο. *Έκτακτα* δωράκι. 2 πακετάκια τοιμπίδκια για τή μαλλάκια.
 ΜΕΡΕΣΝΤΕΣ,ΕΙΦΟΣ
«Ανοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—2381]
Επιθέσεις κατά Γελαυτού *Άντιπλοιάρχου* δικόποντοι κατόπιν τελείας... *άπονεκρώσεως... Στοιχειωμένων... (11)*
 ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

[ΜΑ'—2382]
Μορφέα, πρόσες γιατί θλ σέ... μεταμορφώσομαι!! *Άγνωστε* *Ίππότα*, να πής *έκει* *άπ'* όπου ήρθες γιατί θλ σέ *κίνουμις... γνωστό!!*
«ΑΝΗΛΙΚΑ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ»

[ΜΑ'—2383]
Εθγενικά διαπλασάπουλα, πρωτοπαλινοντας στην κινήσή σας, σός απευθύνω ένα *δλόθερο* χαιρετισμό. *Άν* θέλετε, *μπορούμι* να *άλληλογραφήσομι*, και *ιδιαίτερος* με *Μικρήν* *Μαρκησίαν*. *Άπαντήστε* δι' *άγγελίας*. Διεθθονίς μου κ. Κριτωνά Κόντον, Ζωοδόχου Ηγής 95Α διά:
Δισκοβόλον τού Μύδωνος

[ΜΑ'—2384]
Ζάχαρη. Και τί σοδ ειπς, τέκνον μου, ή μαριμικά σου;
 ΑΚΑΚΙΟΣ

[ΜΑ'—2385]
Αληθινέ *Θρόλε*. Άρκει, τέκνον μου, να μην κήρις *κατάχρησιν* πνεύματος.
 ΑΚΑΚΙΟΣ

[ΜΑ'—2386]
Αδέιτος. Δέν είναι *Άλκισος*, *άλλα* ΑΚΑΚΙΟΣ—ΠΑΜΦΟΥΤΙΟΣ. Οί *Χάννοι* δέν *χριστάζονται*, *διότι* *έχουν* *άρκίτος*. *Άλλα* και *έν* *έχρειάζοντο* *δρισμένως* *θά* *διόλεγαν* *άπό* *σός*.
 ΑΚΑΚΙΟΣ—ΠΑΜΦΟΥΤΙΟΣ

[ΜΑ'—2387]
Μαγεμμένο *Βιολί*, Νησιώτης είμαι και *καλαΐζάμ*. *Όσο* για τή *κλαυδί* *βάλα* τή *βιολί* σου...
 ΚΑΝΑΡΗΣ

[ΜΑ'—2388]
Αγαπημένη *Έλσα*, *γκρεμίστηκε* *ά* *φοβρός* *σός*;;... *Έτσι* *έξηγείται* *τό* *δι* *πήρες* *ψεύδων* *μο!*
Προσκοπία

[ΜΑ'—2389]
Τούς παλιούς φίλους χαιρετώ έ Πόρθος *δποσχόμενος* *θρόλιν*. *Ροδοζάχαρη*, *εύ* *χαριστήθηρες*; *ώς*:
Ευέλπις

[ΜΑ'—2390]
Διαπλασοπόδλες-α, *Άλληλογραφ*. Διεθθονίς: Βουλγαροκτόνου 21, Γιαννακόπουλον Παβλον διά: *Μαριάννα*.
Ροδοζάχαρη

[ΜΑ'—2391]
Ζητώ *άλληλογραφ*ιν με *Μικρήν* *Έλπιδασορίαν*. Διεθθονίς: Βουλγαροκτόνου 21, *Άθηναι*.
 ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

[ΜΑ'—2392]
Προσελήθη έ *Σωματοφύλαξ* «Χ». *Μπότοση*, *άπαντήσαντες* *σόν* *δια* *γωνισμό* *σου* *περιμένουμι* *άπάντησιν* *σου* (ΜΑ—1925). *Επίσης* *άπό* *Όλυμπιονίκην* και *Άιχη* *Μύσαν*.
«Σωματοφύλακες»

[ΜΑ'—2393]
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, *μιά* *χάρη* *σός* *ζη* *τόδμε*, *θά* *τήν* *έπνηθής*; *Τήν* *Κυριακή* *23* *Νοεμβρίου*, *10* *ή* *ώρα* *στό* *αγυλμα* *τού* *Κωνσταντινού*.—*ΕΛΣΑ-ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ*

[ΜΑ'—2394]
Αλληλογραφοδμε με *Συλλόγου*. Διαπλασάπουλα-ες. Διεθθονίς: *Άμπερου* *Κα* *τωνή*, *6*, *Άθηναι*. *«ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»*

[ΜΑ'—2395]
Παράταση σόν φιλολογικό μου διαγωνισμό (36ο φυλλάδιο), *άκόμα* *ένα* *δί* *μηνο*. *Άπαντήστε* *δλοι!*
 ΤΥΦΛΟΣ ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ

[ΜΑ'—2396]
Προσοχή, Προσοχή, Προσοχή. *Ένα* *μεγάλο* *πρόβλημα* *έλύθη*... *Άρχων* *της* *Νουτις*—*άνώνυμον* *πολυώνυμον*.
 ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΗΠΟΤΗΣ

[ΜΑ'—2397]
Τή *Καρυάτιδα*: *Είθε* *μι* *τοός* *έμοός* *έν* *θέρμος* *χαιρετισμός* *έπί* *τή* *είσαγωγή* *αύτης* *έν* *τή* *Πανεπιστημιαή*, *και* *δή* *τή* *φιλολογική* *κλάση*.
Ευέλπιστόν *έτι* *ή* *παροδία* *(συγγραφεύς* *έν* *άπαισιμη* *καθαρσούση)* *έξη* *πλαστήριον* *έσται* *της* *ήμετέρας* *λέξεως* *επιταρρυμ* *στέ...*. *Άθηναίος* *τού* *«Άστέρος»*

[ΜΑ'—2398]
ΓΡΑΛΑΖΙΑ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑ. *Αηλώνομεν* *έτι* *αι* *άποκαλύψεις* *δέν* *μής* *έν* *διαφίγουν*.

[ΜΑ'—2399]
ΓΡΑΛΑΖΙΑ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑ. *Αί* *άπαντήσεις* *τού* *διαγωνισμού* *να* *άπευθύνονται* *στέ* *διεθθονίη*: *Γεώργιον* *Κα* *τιζήλιαν*, *Κε* *φαλλήνας* *71*, *Άθηνας* *(8)*.

[ΜΑ'—2400]
ΓΡΑΛΑΖΙΑ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑ. *Προσλαμβάνεται* *νέος* *πολίτης*, *έ* *Τυφών*.

[ΜΑ'—2401]
Αύτοκράτορα Διαπλασοκόδομου, σοδ *άντεπείθω* *αυτοκρατορικόν* *χαιρετισμόν*.
 ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΙΟΣ ΑΕΤΙΟΣ
αυτοκράτορος *Γ'ΑΛΑΖΙΑΣ* *ΑΥΝΑΣΤΕΙΑΣ*

[ΜΑ'—2402]
Διαπλασάπουλα. *Η* *νέα* *μας* *διεθθονίς*: *Δ* *Κ*. *Θεοζάρην*, *Σταυροπούλου* *Β*, *για* *Β* *ή* *Α*. *Ι*.—*Έλσα*—*Άγνωστος* *Ίππότης*

[ΜΑ'—2403]
Φανταστικοί αντιπρόσωποι *Εβδόμων* *Νσάτων* (*Βασιλικός* *Άετός*—*Μελαχροίνος* *Καπετάνιος*) *στέλνουν* *φανταστικά* *χαιρετισματα*.
Άγνωστος *Ίππότης*

[ΜΑ'—2404]
Καρυάτις, *δέξου* *τή* *δλόθεριμ* *μου* *συ* *χαρητήρια* *για* *τήν* *είσοδό* *σου* *στό* *Πανεπιστήμιο*—*Χρυσόπτερη* *Πεταλούδα*

[ΜΑ'—2405]
Επιστρέφας μετά *έξομίνου* *άπουσίας* *μου* *χαιρετώ* *θερμά* *δλοι*—*ες* *ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΟΣ*.
 ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΥΚΟΦ

[ΜΑ'—2406]
Μάρκε *Μπότοση*, *τότε* *γιατί* *μής* *προ* *λάβατα*;—*ΣΥΜΜΑΧΙΑ* *ΤΩΝ* *ΤΡΙΩΝ*

[ΜΑ'—2407]
Ο *Μπότοσης* *θέλων* *να* *άνυψή* *τό* *δη* *μοψήφισμά* *του* *χάριν* *γούθρου*, *παρά* *τήν* *άπόδυσσιν* *μής*. *Παρ'* *δλα* *ταύτα* *ά* *πέτευχεν* *πλήρως*.
 ΑΕΤΙΚΟΙ ΑΕΤΟΙ

[ΜΑ'—2408]
Γροί-Ντάφ. *Άν* *είχα* *τήν* *παντοδυναμί*; *Μά*... *τήν* *Έχω!* (*Καθιστερημένη*).
 ΑΕΤΙΚΟΙ ΕΡΙΓΚΗΦ
Γαλάζιας *Αυναστείας*